

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 116/2026-25

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Molnára a sudcov Ľuboša Szigetiho (sudca spravodajca) a Petra Straku v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej SKLENAR & SKLENAR s.r.o., Metodova 3, Bratislava, proti rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8Cdo/60/2023 z 25. februára 2025 takto

rozhodol:

1. Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a**.
2. Návrhu na vydanie dočasného opatrenia **n e v y h o v u j e**.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 4. septembra 2025 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva na pokojné užívanie majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) v spojení s čl. 12 ods. 1 a 2 a čl. 46 ods. 1 ústavy rozsudkom najvyššieho súdu označeným v záhlaví tohto uznesenia. Sťažovateľka navrhuje napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť súdu na ďalšie konanie. Podaním doručeným ústavnému súdu 23. decembra 2025 sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd v zmysle § 130 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) nariadil dočasné opatrenie, ktorým by vo veci vedenej pod sp. zn. 140EX 128/2023 uložil súdnemu exekútorovi JUDr. Martinovi Rišianovi povinnosť dočasne sa zdržať výkonu exekúcie predajom nehnuteľností – bytu č. 21 vo vchode č. 1, v bytovom dome súp. č. 4212 zapísaného na [REDAKOVANÉ] v obci [REDAKOVANÉ] a k. ú. [REDAKOVANÉ] vrátane príslušných spoluvlastníckych podielov, a to až do právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu vo veci samej.

2. Z ústavnej sťažnosti, napadnutého rozsudku najvyššieho súdu a ďalších príloh ústavnej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka bola žalovanou v konaní vedenom na Okresnom súde Martin (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 9C/340/2013, v ktorom sa žalobcovia [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] ako pôvodní vlastníci domáhali určenia vlastníckeho práva k nehnuteľnosti – bytu č. 21 s príslušenstvom nachádzajúceho sa na [REDAKOVANÉ]. Uvedený byt s príslušenstvom bol predmetom dobrovoľnej dražby, ktorá sa konala 27. októbra 2005. Navrhovateľom dražby bolo Spoločenstvo vlastníkov bytov Rázusova 1, ktoré malo pohľadávky voči žalobcom, a vydražiteľom sa stal [REDAKOVANÉ].

3. Okresný súd zistil, že v skoršom konaní Okresný súd Ružomberok rozsudkom sp. zn. 3C/14/2007 z 18. marca 2010 určil neplatnosť predmetnej dražby a Krajský súd v Žiline ako súd odvolací tento rozsudok potvrdil rozsudkom sp. zn. 9Co/204/2010 zo 16. septembra 2010, ktorý nadobudol právoplatnosť 23. novembra 2010. V konaní bolo ustálené, že účinky príklepu zanikli ku dňu jeho udelenia, a teda vydražiteľ bytu [REDAKOVANÉ] nenadobudol vlastnícke právo k predmetu sporu. Následne všetky ďalšie realizované prevody mali charakter prevodov medzi nevlastníkmi. Ďalej bolo zistené reťazenie prevodov vlastníctva bytu, do ktorého sťažovateľka nebola zainteresovaná.

4. Vydražiteľ [REDAKOVANÉ] predmetný byt s príslušenstvom predal kupujúcemu [REDAKOVANÉ] kúpnu zmluvou zo 4. novembra 2005, právne účinky vkladu nastali 23. novembra 2005. [REDAKOVANÉ] predmetné nehnuteľnosti následne previedol kúpnu zmluvou z 24. novembra 2005 na spoločnosť [REDAKOVANÉ], ktorá nehnuteľnosti predala na základe kúpnej zmluvy z 2. decembra 2005 kupujúcim [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ], ktorí ho kúpnu zmluvou zo 6. októbra 2010 previedli na sťažovateľku. Vklad vlastníckeho práva na základe rozhodnutia Správy katastra Martin bol povolený 1. decembra 2010 pod sp. zn. V 4699/10.

5. V dobe nadobúdania nehnuteľnosti sťažovateľkou na liste vlastníctva nebola vyznačená informatívna poznámka o prebiehajúcom súdnom konaní o neplatnosť dražby. Sťažovateľke kúpu nehnuteľnosti sprostredkovala realitná kancelária, kúpu financovala z hypotekárneho úveru so zriadením záložného práva v prospech banky, následne prebehlo vkladové konanie na príslušnom katastri a sťažovateľka bola zapísaná ako vlastníčka bytu. Žalobcovia nedbalým konaním, t. j. nepodaním návrhu na zápis poznámky o začatí súdneho konania o určenie neplatnosti dobrovoľnej dražby, spôsobili, že byt mohol byť opakovane prevádzaný bez toho, aby tretie strany boli informované o súdnom konaní o neplatnosť dražby. Sťažovateľka konala v dobrej viere, že nadobúda vec od vlastníka.

6. Na základe týchto okolností okresný súd rozsudkom sp. zn. 9C/340/2013 z 25. apríla 2018 žalobu žalobcov proti sťažovateľke o určenie vlastníckeho práva zamietol. Proti rozsudku okresného súdu podali žalobcovia odvolanie. Krajský súd rozsudkom č. k. 10Co/259/2018-636 z 26. septembra 2019 potvrdil rozsudok okresného súdu. Proti rozsudku krajského súdu podali žalobcovia dovolanie. Najvyšší súd uznesením sp. zn. 7Cdo/174/2020 zo 16. marca 2022 rozsudok krajského súdu z 26. septembra 2019 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

7. Krajský súd následne rozsudkom sp. zn. 10Co/55/2022 z 30. novembra 2022 zmenil rozsudok okresného súdu vo výroku II v časti zamietnutia žaloby o určenie vlastníckeho práva žalobcov a určil, že žalobcovia sú bezpodielovými spoluvlastníkmi bytu s príslušenstvom, zrušil rozsudok okresného súdu vo zvyšku výroku II v časti zamietnutia žaloby o povinnosť sťažovateľky vypratáť

predmetné nehnuteľnosti a vo výroku III o náhrade trov konania, zároveň v zrušenom rozsahu vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Súc viazaný právnym názorom v kasačnom rozhodnutí najvyššieho súdu sp. zn. 7Cdo/174/2020 zo 16. marca 2022 a vychádzajúc z právneho názoru vysloveného veľkým senátom obchodnoprávneho kolégia najvyššieho súdu v uznesení sp. zn. 1VObdo/2/2020 z 27. apríla 2021, krajský súd vyslovil, že v dôsledku právoplatného rozhodnutia súdov o neplatnosti dražby bytu sa vydražiteľ nestal vlastníkom a všetky následné prevody bytu boli predmetom absolútne neplatných právnych úkonov (kúpnych zmlúv), keďže všetky následné prevody sa uskutočnili medzi nevlastníkmi. Na základe takejto absolútne neplatnej kúpnej zmluvy sa preto ani sťažovateľka ako kupujúca, ktorá v dobrej viere v správnosť údajov katastra nehnuteľností odvodzovala nadobudnutie vlastníckeho práva od predávajúcich (nevlastníkov), nestala vlastníčkou spornej nehnuteľnosti, a teda ide o taký prípad, keď právna úprava *de lege lata* nadobudnutie vlastníckeho práva od nevlastníka s poukazom na dobrú vieru nadobúdateľa neumožňuje.

8. Proti v poradí druhému rozsudku krajského súdu podala sťažovateľka dovolanie, ktorého prípustnosť odvodzovala z § 420 písm. f) Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) a § 421 ods. 1 písm. a), b) a c) CSP.

9. Najvyšší súd napadnutým rozsudkom dovolanie zamietol.

II.

Argumentácia sťažovateľky

10. Proti napadnutému rozsudku najvyššieho súdu, ktorým bolo dovolanie sťažovateľky zamietnuté, podala sťažovateľka túto ústavnú sťažnosť, v ktorej argumentuje:

a) Najvyšší súd sa nedostatočne vysporiadal s dovolacími námietkami sťažovateľky, resp. príslušnou právnou úpravou či judikatúrou, čo zakladá porušenie práva sťažovateľky na spravodlivý súdny proces. Najvyšší súd prihliadal na rozhodnutie veľkého senátu sp. zn. 1VObdo/2/2020 z 27. apríla 2021 povrchno. Napriek tomu, že ústavný súd v náleze sp. zn. I. ÚS 510/2016 uviedol, že výnimka z uplatňovania zásady „*nemo plus iuris ad alium transfere potest quam ipse habet*“ platí aj v prípade nadobudnutia vlastníckeho práva v dobrovoľnej dražbe, dovolací súd na uplatnenie tejto výnimky neprihliadol a ani svoj právny názor neodôvodnil, čo zakladá arbitrárnosť a nepreskúmateľnosť napadnutého rozsudku. Ak pritom v zmysle rozhodnutia veľkého senátu platí, že vlastníctvo dobromyseľného nadobúdateľa nehnuteľného majetku od vydražiteľa v rámci dražby realizovanej počas daňovej exekúcie zostáva zachované v prípade neskoršieho rozhodnutia o zrušení príklepu, rovnaký záver musí platiť aj vo vzťahu k vlastníckemu právu dobromyseľného nadobúdateľa nehnuteľného majetku, ktorého vlastníctvo sa odvodzuje od vlastníckeho práva vydražiteľa v dobrovoľnej dražbe, ak súd až následne právoplatne rozhodne o neplatnosti dobrovoľnej dražby. Podľa sťažovateľky neexistuje z hľadiska materiálneho poňatia ústavy racionálny dôvod, pre ktorý by v prípade zrušenia príklepu v dražbe realizovanej v daňovej exekúcii malo ostať zachované vlastnícke právo dobromyseľného nadobúdateľa nehnuteľného majetku a v prípade určenia neplatnosti dobrovoľnej dražby by dobromyseľný nadobúdateľ nehnuteľného majetku mal o svoje vlastnícke práva *ex lege* uplatnením zásady „*nemo plus iuris*“ prísť.

b) Najvyšší súd, vychádzajúc z dovolania sťažovateľky a okolností v ňom uvedených, mal posúdiť, či v danom prípade neexistovali výnimočné okolnosti súvisiace s dobromyseľnosťou sťažovateľky pri nadobúdaní vlastníckeho práva pred právoplatnosťou rozhodnutia o určení neplatnosti dobrovoľnej dražby dotknutého bytu (o ktorom nemala vedomosť najmä s ohľadom na nesplnenie povinnosti žalobcov zapísať na dotknutý list vlastníctva informatívnu poznámku), pre ktoré mala byť sťažovateľke napriek právnym názorom vyplývajúcim z rozhodnutia veľkého senátu poskytnutá právna ochrana, a keďže sa tak nestalo, boli porušené práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru.

c) Najvyšší súd sa nezaoberal posúdením splnenia požiadaviek v čl. 1 ods. 1 dodatkového protokolu, t. j. či vyhovenie žalobe žalobcov bude v súlade so zásadou zákonnosti, či bude sledovať legitímny cieľ, a to prostriedkami primerane úmernými cieľu, ktorý sa má dosiahnuť, čo zakladá nepreskúmateľnosť napadnutého rozsudku, a teda aj porušenie práv sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru.

d) Automatický záver najvyššieho súdu, ako aj krajského súdu o uplatnení zásady „*nemo plus iuris*“ vo vzťahu k vlastníckemu právu sťažovateľky nemá základ v platnom práve, keďže nie je v súlade s rozhodnutím veľkého senátu, ktoré tvorí základ následnej rozhodovacej praxe súdov vrátane najvyšších súdnych autorít. Napadnutý rozsudok preto nezodpovedá požiadavke zákonnosti zásahu do vlastníckeho práva a práva na pokojné užívanie majetku (čl. 1 ods. 1 dodatkového protokolu, čl. 20 ods. 1 ústavy).

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

11. Podstatou ústavnej sťažnosti je porušenie práva na spravodlivý proces (čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru) a porušenie základného práva vlastniť majetok a práva na pokojné užívanie majetku (čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 1 dodatkového protokolu) v spojení s čl. 12 ods. 1 a 2 a čl. 46 ods. 1 ústavy napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu

III.1. K namietanému porušeniu označených práv sťažovateľky napadnutým rozsudkom:

12. Úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov (II. ÚS 193/2010). Do právomoci ústavného súdu v konaní podľa čl. 127 ústavy však patrí kontrola zlučiteľnosti účinkov interpretácie a aplikácie právnych noriem súdmi s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Skutkové a právne závery súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (mutatis mutandis I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02, III. ÚS 271/05, III. ÚS 153/07). Uvedené nedostatky pritom musia dosahovať intenzitu ústavnej relevancie.

13. Z podstaty sťažnostnej argumentácie vyplýva subjektívna nespokojnosť sťažovateľky s rozhodnutím najvyššieho súdu, ktorým bolo jej dovolanie zamietnuté. Napadnuté rozhodnutie sťažovateľka považuje za arbitrárne a nepreskúmateľné z dôvodu ústavne neudržateľného riešenia otázky uprednostnenia princípu „*nemo plus iuris*“ pred dobromyseľným nadobudnutím nehnuteľností sťažovateľkou v rozpore s právnymi závermi vyplývajúcimi z rozhodnutia veľkého senátu v uznesení sp. zn. 1VObdo/2/2020 z 27. apríla 2021. Sťažovateľka je presvedčená,

že najvyšší súd sa rigidne riadil právnou zásadou „*nemo plus iuris*“ bez zohľadnenia jej dobromyseľnosti a špecifických okolností daného prípadu. Sťažovateľka totiž nemala vedomosť o vedení konania o neplatnosť dobrovoľnej dražby dotknutej nehnuteľnosti, a to najmä z dôvodu nezapisania poznámky o vedení takéhoto súdneho konania do listu vlastníctva žalobcami.

14. V danom prípade je ťažiskovou otázkou (ne)možnosť prelomenia zásady „*nemo plus iuris*“ v súvislosti s nadobudnutím vlastníctva k nehnuteľnosti od nevlastníka.

15. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, že najvyšší súd k sťažovateľkou namietanému odklonu odvolacieho súdu od ustálenej judikatúry dovolacieho súdu a ústavného súdu v otázke uprednostnenia ochrany práv pôvodného vlastníka pred ochranou dobromyseľného nadobúdateľa od nevlastníka poukázal na to, že v otázke prelomenia zásady „*nemo plus iuris*“ a s tým súvisiaceho nadobudnutia vlastníckeho práva od nevlastníka na základe dobrej viery nadobúdateľa došlo k zjednoteniu rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, a to prostredníctvom uznesenia veľkého senátu sp. zn. 1VObdo/2/2020 z 27. apríla 2021, na ktoré najvyšší súd nadviazal rozhodnutím vo veci sp. zn. 8Cdo/278/2019 a túto líniu sleduje i v preskúmvanej veci. Z predmetného uznesenia veľkého senátu pritom vyplýva, že nadobudnutie vlastníckeho práva od nevlastníka právna úprava umožňuje len v zákonom upravených prípadoch predstavujúcich výnimku zo zásady, že vlastnícke právo možno nadobudnúť len od vlastníka, a len v týchto prípadoch zákon uprednostňuje ochranu dobromyseľného nadobúdateľa veci a umožňuje prelomenie zásady „*nemo plus iuris*“. Neprichádza do úvahy, aby súdy bez toho, aby existoval zákonný podklad, rozširujúco vyvodzovali možnosť ochrany dobromyseľného nadobúdateľa tým spôsobom, že samotná dobrá viera nadobúdateľa postačuje na priznanie jeho vlastníckeho práva, t. j. že by nadobudnutie vlastníckeho práva od nevlastníka bolo prípustné vo všeobecnosti. Uvedené platí bez ohľadu na to, že zotrvanie na zásade „*nemo plus iuris*“ môže pôsobiť v subjektívnej rovine nespravodlivo voči nadobúdateľovi veci.

16. Najvyšší súd dospel k záveru, že pokiaľ odvolací súd, vychádzajúc zo záväzného právneho názoru dovolacieho súdu vyjadreného v jeho skoršom zrušujúcom uznesení v totožnej veci, založil svoje rozhodnutie na tom základe, že ochrana žalobcov ako vlastníkov dotknutej nehnuteľnosti je zaručená zásadou „nikto nemôže previesť viac práv, než má sám“ bez možnosti jej prelomenia ochranou dobrej viery sťažovateľky ako nadobúdateľa spornej nehnuteľnosti, plne rešpektoval ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu. Pri posúdení odôvodnenia v jeho komplexnosti je zrejmé, že sťažovateľkou nastolenú právnu otázku najvyšší súd vyhodnotil ako vyriešenú a ďalej jednotne aplikovanú, čím nie je naplnený predpoklad žiadneho z uplatnených dovolacích dôvodov podľa § 421 ods. 1 písm. a), b) a c) CSP.

17. V tejto súvislosti ústavný súd dáva do pozornosti, že aj na úrovni ústavnej súdnej praxe možno považovať za ustálený právny názor o potrebe uprednostnenia ochrany pôvodného vlastníka s výnimkou tých prípadov, kde zákon výslovne vytvára právny rámec pre možnosť nadobudnutia vlastníctva od nevlastníka (pozri II. ÚS 245/2022, IV. ÚS 431/2023, II. ÚS 251/2024, I. ÚS 615/2024, I. ÚS 685/2025).

18. Vo vzťahu k obrane sťažovateľky, ktorou sa domáha poskytnutia rovnakej ochrany, aká je poskytovaná dobromyseľnému nadobúdateľovi v prípade nadobudnutia veci v exekučnej dražbe, ústavný súd poukazuje na to, že z rozhodnutia veľkého senátu jednoznačne vyplýva, že dobrá viera nadobúdateľa, že hnutelnú alebo nehnuteľnú vec nadobúda od vlastníka, má vplyv na nadobudnutie

vlastníckeho práva, len pokiaľ zákon v taxatívne vymedzených prípadoch nadobudnutie vlastníckeho práva s poukazom na dobrú vieru ich nadobúdateľa výslovne upravuje. V uznesení veľkého senátu sa uvádzajú výnimky zo zásady „*nemo plus iuris*“, medzi ktoré veľký senát zaradil § 486 Občianskeho zákonníka, § 446 Obchodného zákonníka, § 93 ods. 3 zákona o konkurze a reštrukturalizácii, § 19 ods. 3 zákona o cenných papieroch a § 61 Exekučného poriadku (v znení účinnom do 31. marca 2017), resp. § 140 ods. 2 písm. 1) v spojení s § 150 ods. 2 Exekučného poriadku v znení účinnom od 1. apríla 2017, pričom uviedol, že v iných prípadoch má dobrá viera nadobúdateľa význam len pri nárokoch podľa § 126 ods. 2 v spojení s § 129 ods. 1 Občianskeho zákonníka, ktorých sa však nadobúdateľ v dobrej viere, ktorý sa nestal vlastníkom veci s poukazom na zásadu „*nemo plus iuris*“, nemôže domáhať proti skutočnému vlastníkovi veci. V iných prípadoch okrem už uvedených právna úprava *de lege lata* nadobudnutie vlastníckeho práva od nevlastníka s poukazom na dobrú vieru nadobúdateľa neumožňuje. Situácia, o akú ide v prerokovávanej veci sťažovateľky, však pod žiadnu zo zákonom upravených výnimiek zo zásady „*nemo plus iuris*“ nespadá, a preto neprichádzalo do úvahy nadobudnutie vlastníckeho práva k dotknutej nehnuteľnosti (od nevlastníka) len s poukazom na dobrú vieru sťažovateľky.

19. V nadväznosti na to ústavný súd vyhodnotil ako neopodstatnenú aj požiadavku sťažovateľky na podrobné skúmanie jej dobromyseľnosti v špecifických okolnostiach prerokovávanej veci zo strany najvyššieho súdu. Otázka prísneho skúmania dobrej viery by mala pre rozhodnutie posudzovaného sporu význam jedine v situácii, keď by bolo možné prelomenie zásady „*nemo plus iuris*“ vzhľadom na dobrú vieru nadobúdateľa veci nadobudnutej od nevlastníka, čo však prerokovávanej veci neprichádza do úvahy, keďže nejde o žiadnu zo zákonných výnimiek umožňujúcich prelomenie predmetnej právnej zásady.

20. Vo vzťahu k námietke sťažovateľky, v zmysle ktorej najvyšší súd neuplatnil výnimku z uplatňovania zásady „*nemo plus iuris*“, ktorá podľa právneho názoru ústavného súdu vyjadreného vo veci sp. zn. I. ÚS 510/2016 platí aj v prípade nadobudnutia vlastníckeho práva v dobrovoľnej dražbe, ústavný súd uvádza, že v predmetnom náleze ústavný súd posudzoval argumentáciu odvolacieho súdu v kontexte možnosti porušenia základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie, pričom vyslovil možnosť poskytnutia ochrany práv dobromyseľným nadobúdateľom, a to iba v mimoriadne výnimočných okolnostiach, prioritne však k tejto otázke pristúpil zdržanlivo. V rámci odôvodnenia ústavný súd citoval z právnej literatúry, ktorá ako jednu z možností dobromyseľného nadobudnutia nehnuteľnej veci od nevlastníka uvádzala aj nadobudnutie nehnuteľnosti od nevlastníka v rámci dobrovoľnej dražby. Odhliadnuc od toho, že právna polemika v otázke zohľadnenia dobromyseľnosti nadobúdateľa pri nadobúdaní vlastníckeho práva od nevlastníka je z pohľadu ústavného súdu, ako už bolo uvedené, nateraz vyriešená, je *prima facie* zrejmé, že v prípade sťažovateľky nejde o situáciu nadobudnutia vlastníckeho práva v dobrovoľnej dražbe od nevlastníka, keďže v okolnostiach prerokovávanej veci nebolo a nie je sporným, že by v procese dražby žalobcovia samotní neboli skutočnými vlastníkmi predmetu dražby – dotknutej nehnuteľnosti.

21. Ústavný súd preskúmal obsah napadnutého rozsudku najvyššieho súdu a nezistil žiadnu pochybnosť o jeho ústavnej konformite. Zodpovedanie sťažovateľkou nastolenej dovolacej otázky zo strany najvyššieho súdu považuje ústavný súd za ústavne konformné, zodpovedajúce platnej a účinnej právnej úprave, ako aj aktuálnej rozhodovacej praxi dovolacieho súdu, a teda neodôvodňujúce kasačný zásah ústavného súdu.

22. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd posúdil napadnutý rozsudok najvyššieho súdu ako taký, ktorý splňa ústavnoprávne požiadavky súdneho rozhodnutia, a keďže nezistil v jeho odôvodnení svojvôľu alebo arbitrárnosť, je možné uzavrieť, že nie je spôsobilý relevantným spôsobom zasiahnuť do základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy ani jej práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, a preto ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

23. Z dôvodov ústavnej sťažnosti je zrejmé, že sťažovateľka porušenie svojho základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, ako aj práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu spája s namietaným porušením základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. V dôsledku absencie porušenia základného práva zaručeného podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nemohlo dôjsť ani k porušeniu sťažovateľkou označených vlastníckych práv. Aj v tejto časti preto bolo potrebné ústavnú sťažnosť odmietnuť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

III.2. K návrhu na vydanie dočasného opatrenia:

24. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti sťažovateľky z dôvodov už bližšie ozrejmenej v tomto uznesení ústavný súd ani nemohol vyhovieť jej návrhu na vydanie dočasného opatrenia, keďže zo systematického výkladu právnej úpravy tohto inštitútu vyplýva (pozri § 131 ods. 1 zákona o ústavnom súde, pozn.), že pozitívne rozhodnutie o takomto návrhu implicitne prichádza do úvahy vtedy, ak ústavný súd prijme ústavnú sťažnosť na ďalšie konanie. Z uvedeného dôvodu ústavný súd návrhu na vydanie dočasného opatrenia nevyhovel.

25. Keďže ústavná sťažnosť bola odmietnutá ako celok, rozhodovanie o ďalších návrhoch sťažovateľky v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, a preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 25. februára 2026

Peter Molnár
predseda senátu